

Makineleşmek Ve Kaçış 5 Son Bölüm

– Ömer Faruk · 26 Ağustos 2016

Tez-Can o gece gizlice dergâhtan ayrıldı. Gittiğini Pir'den başka kimse bilmiyordu. Ta ki bir hafta sonra Pir, dünyasını değiştirdiğinde gittiğini herkes anladı. Çünkü cenazede Tez-Can'ı arayan gözler, onu bulamadı.

Tez-Can, eski hayatına döndü. Tabii bu hayatta onun adının Tez-Can olduğunu bilen yoktu. O, şimdi karşılaştığı olaylara, yaşadıklarına, etrafındaki insanlara başka bir gözle bakıyor; tahammül ve anlayış gösteriyordu. Dergâhta yaşadığı anılarını ve bilhassa Pir'in nasihatlerini sık sık hatırlıyordu. İki-üç ayda bir, bir kamyon dolusu yiyecek, içecek, giyecek malzemesini marketlerden kendi seçiyor, bunların araca yüklenmesine yardım ediyor; şoföre dergâhın erzak deposunun arka kapısına bunları kimseye görünmeden bırakıp gelmesini söylüyor; bir gören olur da kim gönderdi diye sorarsa cevap vermemesini sıkı sıkıya tembih ediyordu.

Aradan uzun bir zaman süresi böyle geçti. Bir gün, gönderdiği malzemeler geri geldi. Şoför:

-Beyim, dergâh mergâh bir şey kalmamış orada. Sordum, nereye gittiğini bilen yok, diyordu.

-Sen şaşırдың mı be adam? Önceki gönderilenler gitti de bu neden geri geldi? Dergâh, nereye gidecek? Kocaman dergâh nereye gider? Dedi kızgın bir ses tonuyla.

-Valla beyim, ben de şaşırđım. Üstelik benim defalarca gittiğim bir yer orası. Şimdi orada her taraf kazılmış, galiba oradan otoban geçecekmiş.

Bu sözleri duyunca hemen arabasına atladı. Saatlerce süren bir yolculuktan sonra dergâhın bulunduğu yere geldi. Aradan geçen yıllar oraları çok değiştirmişti. Yeni ve çok katlı konutlar, parklar, alış-veriş yerleri yapılmıştı. O yüzden dergâhın yerini bulmakta biraz zorlandı. Bulduğunda ise çalışmalarını devam eden simsiyah bir asfalt, gidip gelen kamyonlar, silindirler, kepçeler görünce âdeta şok geçirdi.

Arabasından inip düşe kalka kazık yerlerden geçti. Makineleri durdurup dergâhı kurtarmak ister gibiydi, ama aslında dergâhtan geriye bir tek tuğla bile kalmamıştı. Az kalsın önüne atladığı bir kamyonun altında kalacaktı. Neyse ki şoför onu farketmiş ve zamanında frene basmıştı. Kamyon dururken öylesine acı bir fren sesi çıkardı ki duymayan kalmadı. Bütün makineler sustu, herkes ne olduğunu öğrenmek için oraya koştu. İçlerinde iyi giyimli, olay mahalline koşarken bile sağa sola emirler veren bir adam da vardı. Belli ki o, bu işin yetkilisiydi.

Bu adam fren yapan kamyon şoföründen olayla ilgili bilgiyi aldıktan sonra Tez-Can'ın yanına gelip ona bağırılmaya başladı. Tez-Can da bu adamın yakasına yapışıp bağırıyordu:

-Dergâh nerede? Pir'e ne oldu, dervişlere ne oldu? Türbe nerede türbe?

Adam yakasını kurtarıp cevap verdi:

-Türbeyi de yanındaki mezarları da şu karşıdaki tepenin arkasına naklettik.

-Ya Pir, ye dergâh, ya dervişler...

-Git işine be adam! Bize vakit kaybettirme! Bu devirde dergâh, Pir, derviş mi olurmuş? Diyerek Tez-Can'ı itekleyip yere düşürdü, arkasını dönüp giderken tekrar çalışmalarını için makineleri kullananlara işaret

verdi. Makineler çalışmaya başladı.

Tez-Can, yere kapaklandı. Alnı çizildi, burnu kanadı, ellerinin içi soyuldu. Düştüğü yerden kalktı, başı dönüyordu. Onun için gördüğü bir taşın üzerine oturdu, başını ellerinin arasına alıp yüksek sesle beddua okumaya başladı.

Ama, makine gürültüsünden onun sesini duyan hiç olmadı.

...BİTTİ...